

CAMERA FILM præsenterer

DOGMAN
Af MATTEO GARRONE

Danmarkspremiere den 28. februar

Kort synopsis

I et trøstesløst forstadsbyggeri nord for Napoli driver den spinkle og vellidte Marcello en hundesalon. Han lever i perfekt harmoni med de firbenede, men er noget mere udfordret på omgangen med de tobenede. Ved siden af jobbet som hundefrisør sælger fraskilte Marcello kokain for at kunne forkæle sin højtelskede datter med eventyrlige dykkerture. En af hans faste kunder er den store, voldelige Simone, der er frygtet af alle. Marcello og Simone har et gensidigt afhængighedsbånd, der er præget af både omhed og angst. Men i takt med at Simones misbrug eskalerer, bliver Marcello så presset, at han er nødsaget til at tage affære. Det bliver med fatale konsekvenser til følge. 'Dogman' var i hovedkonkurrencen i Cannes i fjor, hvor den indbragte Marcello Fonte prisen for bedste mandlige hovedrolle. Filmen er instrueret af Matteo Garrone, der vender tilbage til den verden, han så fermt skildrede i den prisvindende mafiafilm 'Gomorra' fra 2008.

Lang synopsis

Italienske Matteo Garrone (f. 1968) fik et kometgennembrud med sin uhørt barske, nærmest dokumentarisk realistiske 'Gomorra' (2008), der uden omsvøb og med nedbarberet filmæstetik skildrede den napolitanske *camorras* dubiøst voldelige fremfærd. Fire år senere var han atter aktuel med 'Reality' (2012), en kulørt komediepastiche over tidens forlorne berømmelsesdyrkelse. Dernæst fulgte den grotesk barokke fantasy-film – eller måske rettere filmfantasi – 'Tale of Tales' (2015). Med 'Dogman' er Garrone vendt tilbage til udgangspunktet fra 'Gomorra'; nemlig den voldelige, småmafiose, kriminelle underverden, der befinder sig i periferien af mange af Syditaliens storbyer. Filmen havde premiere i hovedkonkurrencen i Cannes sidste år, hvor Marcello Fonte vandt prisen for bedste mandlige hovedrolle.

'Dogman' udspiller sig nord for Napoli i en trøstesløs, forfalden forstad i Castel Volturno og er baseret på en *true crime*-historie fra virkelighedens Italien i 1980'erne. Den forsagte, spinkle Marcello (Marcello Fonte) lever lidt af et hundeliv. Han driver en hundesalon i stueetagen i den boligblok, hvor han også bor. Det er herfra, hele hans verden går. Marcello passer sit arbejde, spiser frokost med sine venner, og om aftenen spiller de fodbold på den lokale boldbane. Han er fraskilt men hengiven far til datteren Alida (Alida Baldari Calabria). Hun hjælper Marcello med at klippe og frisere de ofte umenneskeligt store dyr, han tager sig af. Når chancen byder sig tager de to på eksotiske dykkerture i det omkringliggende hav, hvis ro står i skærende kontrast til livet på land.

Det er dog ikke pengene fra hundeforretningen, der giver Marcello mulighed for at give Alida den slags oplevelser, hvilket også forklarer ekskonens kølighed overfor ham. Som en lille, indbringende *nebengesjæft* sælger den undseelige Marcello kokain til områdets afhængige, og ikke mindst til den store Simone (Eduardo Pesce), hvis brutale adfærd skræmmer alle omkring ham. Kun Marcello synes at have en beroligende virkning på den voldelige Simone.

Simone skaber frygt og lede, hver gang han kommer fræsende på sin store motorcykel. Jævnligt tæver han kvarterets mænd, som overvejer om de skal politianmelde bøllen eller ty til selvtægt for at slippe af med deres plageånd. Der er dog ikke tilstrækkelig opbakning til at få to udenbys lejemordere til at tage sig af Simone, hvis eskalerende kokainforbrug gør ham stadig mere aggressiv og utilregnelig. Simone er som en tyrannisk rottweiler. I det hele taget lader hundene i 'Dogman' til at have flere empatiske kvaliteter end menneskene. I Simones selskab forvandler Marcello sig til en føjelig skødehund, der lyster hans ordrer. Marcello er loyal som få, og da Simone en aften får et skud i brystet efter at være

gået amok på Marcellos kokainkontakt, er det Marcello der fragter den store mand tilbage til hans mor, der ellers svor, hun intet vil have med ham at gøre, så længe han tager stoffer.

Der er en giftig, gensidig afhængighed mellem Marcello og Simone, et betændt David og Goliat-forhold, der består af lige dele magtkampe og dybtfølt ømhed, lige dele angst og spytslikkende anerkendelse. Efter at Marcello har reddet Simones liv, er vennen opsat på at betale ham tilbage med den eneste valuta han kender: bare bryster på den lokale stripbar. Men Simones taknemmelighed varer kun indtil narkotrangen atter melder sig. Da Marcello siger nej til idéen om at bryde ind til pantelåneren i butikken ved siden af hundesalon, er Simone ikke sen til at ofre venskabet.

Da politiet ankommer efter det indbrud, der åbenlyst er foregået gennem Marcellos butik, ved de godt, hvem der står bag. Marcello skal bare angive Simone, så slipper han fri. Hvis ikke, er det ham, der står til et års fængsel. Uanset om betjenten skræmmer ham med udsigten til forventelige overgreb fra de andre, væsentlig større indsatte eller påpeger det store savn han utvivlsomt vil få til datteren, forbliver Marcello tavs. Som et uformuleret broderskabsbånd eller et misforstået martyrium, angiver han ikke Simone. Da han et år senere løslades og naivt forventer at få sin del af Simones rov, så han og Alida kan komme på deres livs eventyr, er grænsen nået. Sådan løber man trods alt ikke om hjørner med ham.

Med sit specifikke udgangspunkt fortæller 'Dogman' en almengyldig historie om undertrykte, maskuline fællesskaber, hvor det ene trin i den kriminelle fødekæde fordrer det andet. Garrones blik for de indbyrdes dynamikker er sublimt, og han hudfletter lydefrit de små bevægelser, der leder til den uundgåeligt eskalerende voldsspiral.

Nicolaj Brüels billedside fokuserer på skønheden i det usle, og understreger næsten poetisk den barske diskrepans mellem Marcellos drømmeliv på havet og den blodige vold, han er tvunget udi i sit hverdagsliv. 'Dogman' er stort set rensat for underlægningsmusik, hvilket kun intensiverer den klaustrofobiske fornemmelse af, hvordan virkelighedens jerngreb strammer til om Marcello.

Instruktørfilmografi

Dogman (2018)
Tale of Tales (2015)
Reality (2012)
Gomorra (2008)
Primo amore (2004)
L'imbalsamatore (2002)
Estate romana (2000)
Ospiti (1998)
Terra di mezzo (1996)

Credits

Marcello Fonte
Eduardo Pesce
Alida Baldari Calabria
Nunzia Schiano
Adamo Dionisi
Laura Pizzirani

Klip
Kamera
Originalmusik
Producere

Manuskript

Instruktion

Længde
Originaltitel
Lande/år

Marcello
Simone
Alida
Simones mor
Franco
Alidas mor

Marco Spoletini
Nicolaj Brüel
Michael Braga
Matteo Garrone, Paolo Del Broco, Jean
Labadie og Jeremy Thomas
Matteo Garrone, Ugo Chiti og Massimo
Gaudioso
Matteo Garrone

103 minutter
Dogman
Italien og Frankrig/2018